

Interviu de grup

Liana Ornea: *Doina Șandru, Cum ți-a venit ideea unui astfel de atelier, aici, la Câmpulung Moldovenesc?*

Doina Șandru: Povestea începe mult mai demult. Eu, până să vin în București să dau la teatru, nu am avut ocazia să văd un spectacol pe viu, la mine acasă. Mi-aș fi dorit din tot sufletul. Nu știam cum e. Văzusem teatru doar la televizor. Sunt convinsă că sunt mulți oameni în situația în care eram eu atunci. Asta a fost motivul care a declanșat demersul meu. E o zonă unde nu se întâmplă nimic de genul ăsta; la mine în sat (în Fundul Moldovei!), nu există nici măcar cinematograful.

M-am hotărât să mă înscriu în audiență la primarul din Câmpulung (cel mai apropiat oraș de satul meu) și să-i cer să finanțeze aici un proiect teatral. Primarul Gabriel Șerban s-a dovedit a fi un om cu deschidere pentru cultură și a acceptat. Pasul următor a fost să găsim un regizor care să accepte o asemenea propunere și să se înhame la un asemenea proiect. I-am propus lui Alice Barb și ea a acceptat. A urmat întâlnirea celor doi și propunerea lui Alice ca, în loc de un spectacol, după trei săptămâni, să producem cincisprezece evenimente Mozart pe parcursul acestui interval, dat fiind că suntem în „Anul Internațional Mozart“.

L.O.: *Ce a însemnat pentru tine experiența Câmpulung?*

Adrian Andone: Fiecare dintre cele trei spectacole a însemnat o experiență nouă, pentru că, deși teoretic modulele erau identice (o săptămână de repetiții care se încheia cu un spectacol), practic, în momentul când abordezi un text nou, te lovești de o nouă provocare. Ai alt gând, alți colegi de distribuție, dintre care cu unii jucam pentru prima dată.

Dorin Andone: A însemnat un univers special de creație care îți „încarcă bateriile“. Pornesc în noua stagiune cu bateriile încărcate de acest atelier, artistic vorbind.

Claudiu Bleonț: Faptul că acest laborator s-a făcut în Câmpulung Moldovenesc, în mijlocul Bucovinei, la câțiva pași de mânăstiri, faptul că am trăit printre oameni prinși cu un stil de viață foarte legat de natură au făcut ca spectacolele noastre să aibă o anume directețe, o simplitate de bună calitate.

Dimitri Bogomaz: Eu mai participasem la spectacole-lectură la Teatrul Odeon, dar aici a fost mult mai frumos și mai bine pentru mine, ca actor, pentru că am dezvoltat această idee, de spectacol-lectură, până aproape de un spectacol adevărat. Doar că aveam textul în mână, dar era peste nivelul unei lecturi obișnuite.

Sidonia Ganea: Mi-a plăcut foarte mult acest gen de lucru, atelierul, pentru că aici am regăsit ceea ce a dispărut din teatru: după repetiții și după premiere, actorii mai stăteau puțin împreună, mai vorbeau, se naștea o stare, se împrieteneau. Acum, din cauza faptului că fiecare mai are și alte angajamente, toată lumea aleargă, se risipesc imediat.

La ruși există obiceiul ca, înainte de plecarea la drum lung, să stea toată lumea, toți cei prezenți în casă, un minut în care nu vorbește nimeni – să stea împreună. Din păcate, noi nu mai avem timp să stăm unii cu alții. De aceea mi se pare foarte frumos ce s-a întâmplat la Câmpulung. Ne-am simțit foarte bine și ne vom aminti cu plăcere acele zile.

George Ivașcu: O normalitate. Mi s-a părut foarte important că undeva, în această țară, se poate întâmpla ceva normal și anume normalitatea de a face o tabără de creație în care oamenii să aibă opinii, să omagieze personalități universale cum e Mozart.

Vlad Logigan: E prima oară pentru mine când lucrez la spectacole-lectură, a fost o premieră. A fost frumos și interesant că au fost trei texte; repetam o săptămână, apoi jucam, apoi iar repetam o săptămână, iar jucam și asta de trei ori.

L.O.: *V-a deranjat că asistau criticii la repetiții?*

A.A.: Nu, chiar mi-a făcut mare plăcere, ca de altfel toată echipa care era acolo, indiferent de meseria fiecăruia.

D.A.: Nu. Chiar m-am bucurat și aș fi vrut să fie mai mulți, să vadă și ei „chinurile facerii”. Poate data viitoare vor veni mai mulți. Și noi și ei facem parte din lumea teatrului și nu avem cum să existăm unii fără alții.

D.B.: Prima reacție a fost de autocontrol, pentru că era neobișnuit să stea criticul lângă tine și să te urmărească. Aveam emoții. După prima zi, m-am relaxat și i-am tratat ca pe niște spectatori, nu neapărat ca pe niște critici, mai ales că au început să colaboreze, au venit cu propuneri. Am trecut acest „hop” și a fost bine.

G.I.: Niciodată nu m-a deranjat prezența cuiva în sală la repetiții, din simplul motiv că teatrul înseamnă comunicare, cum spune Heiner Müller: „Teatrul este un pod între om și om într-un ocean de singurătate”. Și atunci pe mine nu mă deranjează publicul, chiar dacă el este format dintr-o persoană și anume un cronicar care asistă la repetiție sau din sute de spectatori. Din contră, chiar îmi face mare plăcere, căci altminteri cui comunic ceea ce simt, ceea ce gândesc?

L.O.: *Cum vi s-a părut publicul?*

A.A.: Sala a fost foarte bună, a participat mai mult decât ne așteptam. Dar și noi am făcut un alt fel de „lectură”, pentru că au existat elemente de costum, relații între personaje, mișcare.

D.A.: Sala mare a fost arhiplină, au fost aplauze pe toată durata spectacolului *Amadeus* și aplauze furtunoase la final. Un mare succes. Ne interesa să-l scoatem în față pe Mozart, și iată, am ajuns și noi „în față”. După ultimul spectacol, oameni din public ne-au spus că au auzit că se va mai face și că abia așteaptă să revenim. E minunat să mergi pe stradă într-un oraș străin și să te salute lumea de parcă ai fi de-al lor. Asta se întâmpla după primul și după al doilea spectacol. La sfârșit, le părea rău că plecăm.

C.B.: Au ascultat textul cu inteligență, au primit cu deschidere ideile, ironia, lucruri la care credeam că vor fi mai rezervați în reacții. Simțeam că le eram dragi, ne iubeau, simțeam că merg cu noi.

D.B.: Publicul a fost neobișnuit. Ascultau foarte atenți. După primul spectacol, s-au apropiat de noi câțiva spectatori și ne-au mulțumit, ceea ce în București nu mi s-a întâmplat niciodată după un spectacol-lectură.

G.I.: Mi s-a părut un public extraordinar, foarte emoționat, un public care merita această întâlnire culturală. Erau acolo mulți oameni care spuneau că ascultă teatru radiofonic, aveau plăcerea de a citi.

V.L.: Publicul e altfel decât în București. Sunt mult mai doritori să vadă, pentru că nu au asta în fiecare zi, nu pot vedea un spectacol de teatru când au chef și atunci, interesul e altul, nu există blazare.

D.Ș.: Fără să exagerez, am văzut oameni care plecau de la spectacol plângând. Ei veneau la teatru ca la biserică. Scopul a fost atins și, ca dovadă, am primit cereri pentru viitor: „Când mai veniți? Vrem să mai vedem”.

L.O.: *Cu ce ai rămas după acest atelier?*

A.A.: Cu o bogăție lăuntrică foarte importantă pentru mine.

D.A.: Am rămas cu un bagaj imens de informații despre Mozart și am ascultat muzică de Mozart. E bine să te învârti într-o asemenea sferă culturală. Te obligă la o altă atitudine; te obligă să gândești, să te comporți, să simți într-un anume fel; te obligă să te raportezi la marea creație.

D.B.: L-am cunoscut mai bine pe Mozart datorită regizoarei Alice Barb, care ne-a explicat foarte multe lucruri, ne-a dat tot materialul documentar pe care îl stânsese ea pentru montarea piesei *Amadeus* de Shaffer.

Mi-aș dori să se repete această experiență și să aibă această șansă și alți colegi de-ai mei.

G.I.: Utilitatea acestei experiențe este că mi-am îmbogățit memoria cu „Scrisorile lui Mozart“, că am cunoscut un public extraordinar; și cel mai important e ca în această trecere prin viață să-ți faci prieteni – cred că la Câmpulung mi-am făcut prieteni.

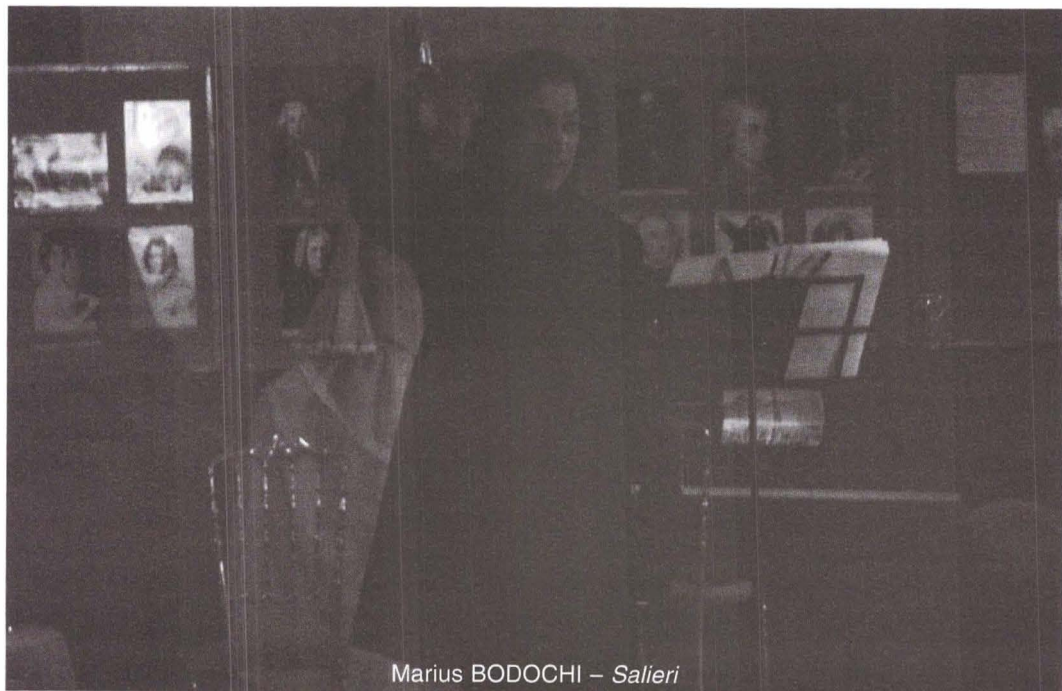
V.L.: Am aflat multe lucruri interesante despre Mozart, un mare compozitor și un mare muzician. Pe de altă parte, am lucrat cu actori cu care nu mai lucrasem niciodată: Marius Bodochi, Adrian Andone, Dorin Andone, Niculae Urs.

L.O.: *Claudiu Bleonț, cum e să schimbi rolul după opt luni de repetiții?*

C.B.: Noi, Alice Barb și cu mine, am lucrat timp de opt luni la *Amadeus*-ul lui Shaffer la Teatrul Național din București, timp în care eu am repetat rolul Salieri. Pentru mine rolul Salieri era făcut, aveam senzația că spectacolul era terminat, doar că nu a apucat să vadă lumina reflectoarelor. Și iată că acum, cu deplasarea la Câmpulung Moldovenesc, s-a născut în mine nevoia de a mă reapeza, de a mă redefini în raport cu acest text; și astfel am jucat rolul lui Mozart, încercând să ajung la acea dimensiune existențială care este în noi și care presupune să mergi pe o cale deschisă, în armonie cu Cosmosul.

L.O.: *Cum se simte o vedetă într-un orașel de provincie?*

C.B.: La Câmpulung, oamenii m-au recunoscut din emisiunile de televiziune și din telenovele. Nu le venea să creadă că sunt acolo. Eram oprit pe stradă să dau autografe. Pentru ei am descins de undeva de foarte de sus și au văzut că sunt și eu un om firesc ca și ei. S-au simțit onorați de prezența noastră, erau bucuroși că am venit să facem aceste spectacole acolo, pentru ei.

Marius BODOCHI – Salieri